

КОКІ. Врятуй слоненя!

Розділ перший	•	5
Розділ другий	•	12
Розділ третій	•	20
Розділ четвертий	•	31
Розділ п'ятий	•	39
Розділ шостий	•	45

Розділ перший

— Матусю, прокинься! — Слоненя полоскотало хоботом мамине вухо.

Але мама не прокидалася. Коли люди, які з'явилися так раптово, нарешті пішли, слоненя було впевнене, що й вони з мамою вирушать далі через річку. Проте цього не відбулося. Маля почуло якісь крики: войовниче ревіння слонів, а потім пронизливий звук, від якого заболіли вуха. Завив койот, відтак запала тиша.

Сіре слоненя здригалося від ридань. Воно безпорадно оглянуло порослу травою безкраю савану.

— Допоможіть! — пискнуло воно.

Та його тужливих зойків не почули ні буйволи, що відпочивали біля водопою, ні леопарди, що грілися в бамбукових заростях. Минали спекотні ледачі години, і крилаті грифи, чийого каркання слоненя не розуміло, кружляли чимраз ближче до кущів.

Від самого ранку слоненя не випило ані краплини молока, і в нього бурчало в животі. Маля трохи злякалося. Ну й що

з того, що воно може піти ліворуч або праворуч, якщо все одно не може знайти нічого їстівного? Хто-небудь, відведіть його додому! Але де той дім?

Слоненя притиснуло вуха до голови, лягло в траву й заплющило очі. Попри незручну позу, воно поринуло в непереборний сон.

* * *

У той самий час Кася і Томек пленталися безкраюю африканською рівниною, порослою то там, то тут карликовими чагарниками. Опівдні спека була особливо гнітючою, тому дівчинка раз у раз спинялася, щоб перепочити й дати братові можливість роздивитися мальовничі околиці в бінокль. Діти прилетіли на Африканський континент разом з батьком тиждень тому й від початку знали, що канікули стануть неймовірною пригодою. Їхній батько — біолог, який

найбільше цікавився екзотичними тваринами, — був завзятий мандрівник. Під час поїздок в екзотичні куточки світу він проводив різні спостереження й дослідження. Іноді відкривав новий вид рослин або комах. Дуже захоплива робота!

Не дивно, що його діти: восьмирічна Кася і старший за неї на рік Томек — так хотіли поїхати з ним. І нарешті це відбулося — після багатоденних умовлянь батька й попри шалений опір матері, яка вважала, що вони ще дуже малі для африканського сафарі.

Лише вчора вони літали на повітряній кулі в кенійському заповіднику Масаї-Мара, спостерігаючи за тисячами тварин з висоти. Це було неймовірно! Швидкі стрункі антилопи, зебри, велетенські леви з розкудланими вітром гривами, леопарди, носороги й буйволи з довгими крученими рогами — немов зібрані з усієї савани! Деякі з них тікали, деякі повільно й поважно йшли до парку. Гід пояснив: щороку мільйони хижаків вирушають із танзанійської частини парку Серенгеті в заповідник, і це називається Великою міграцією.

Сьогодні опівдні братові й сестрі вдалося непоміченими вислизнути з табору. Вони прогулювалися саваною, здалеку милуючись антилопами, які йшли до найближчого водопою.

— Найкрасивіший краєвид у світі! — Кася була в захваті.

— А вчора казала, що слони найкрасивіші! — дражнив її брат. — Гадаю, твоя правда. Це найбільші сухопутні тварини на землі. Вони дуже розумні й утворюють великі сім'ї.

Шкода, що людина так погано з ними поводить. По всій Африці діють банди браконьєрів! Вони безжальні! Продають бивні в Європі та Азії. Лише для того, щоб люди могли робити з них прикраси, дурні фігурки або запонки. Скоро ми, мабуть, матимемо змогу бачити слонів тільки в зоопарках...

— Звідки тобі це відомо? — Дівчинка була вражена. — Ти підслуховуєш розмови батька...

— Я не підслуховую! — образився Томек. — Якщо батько говорив, а я випадково опинявся поряд, то...

— Дивись! Дивись! Там щось рухається! — закричала Кася і простягнула руку в бік чагарнику.

— О боже! Де?

— Хіба не бачиш? — Вона побігла стежкою до берега річки.

— Стривай! Це може бути небезпечно! — Не встиг Томек закінчити фразу, як сестра вже розсунула руками зарості.

— Це слон! — За мить Кася опинилася поряд із твариною, яка простягнула до неї хобот і недовірко пирхнула, тупнувши масивною ногою. — Я не хочу цього бачити.

Дівчинка затремтіла всім тілом. Вона зроду раніше з таким не стикалася. Слонова кістка, або бивні, була цінною здобиччю протягом століть. Але Кася ніколи не думала, що на власні очі побачить, якими можуть бути наслідки такого полювання.

— Не бійся, маленький! — Вона дістала з кишені штанів носову хустку.

Слоненя розбудили шарудіння й дивний запах. Воно дивилося на дітей округленими переляканими очима. Те, що

виявило до нього інтерес, не було носорогом чи буйволом. Слоненя підвелось, ступило крок уперед і неспокійно заметляло коротким хвостом. Довгий сірий хобот обвився навколо білої хустки, стиснувши її. Однак за мить хустка злетіла в небо.

— Який він кумедний! Як наша собачка. — Кася хотіла обійняти малюка, але руки були для цього закороткі.

Гострі очка приязно подивилися на них, і слоненя вида-ло якийсь звук.

— Він щось говорить! Він розмовляє з нами! — Дівчин-ка була в захваті.

Раптом слоненя скривилося й стало тертися об неї хобо-том. Це було неймовірно!

— Білий колір асоціюється в нього з молоком, — сказав Томек. — Знаєш, сестричко, він, мабуть, хоче їсти.

— О, звісно! Пішли назбираємо листя!

Вони побігли в різні боки, шукаючи свіжої трави й ака-ції, листя якої, як то кажуть, справжній делікатес для слонів. Але малюка зовсім не цікавила зелень, яку йому підсунули під ніс, — він дмухав на неї хоботом, поки та не злітала в по-вітря, здіймаючи лише хмари пилу.

— Касю, що з ним буде? — запитав хлопчик з ноткою розпачу в голосі й у відповідь на здивований погляд сестри додав: — Я згадав, що коров'яче або будь-яке «нормаль-не» молоко організм таких малюків не засвоює. А ще я чув, як тато казав, що слоненятка так люблять своїх мам, що мо-жуть навіть померти без них. Від туги.

— Дурниці! Він житиме! — У Касиних словах було стіль-ки віри й переконаності, що брат кивнув. — Ми відведемо його в табір: тато знає, що робити!

— Касю, але чим ми зарадимо? Ми ж не можемо відвезти його додому, та й, зрештою, із заповідників заборонено ви-возити диких тварин. І залишити його самого в кущах? — Він похитав головою: — Я не знаю, як учинити!

